

Tüm Uluslar ve Babil

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 9:18–11:9, Luka 10:1, Matta 1:1–17, Luka 1:26–33, Mezmurlar 139:7–12, Yaratılış 1:28, Yaratılış 9:1.*

HATIRLAMA METNİ: “Bu nedenle kente Babil adı verildi. Çünkü RAB bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı” (*Yaratılış 11:9*).

Tufan sonrasında kutsal kitaptaki anlatı tek bir birey olan Nuh’a odaklanmayı bırakıp, onun üç oğluna “Sam, Ham ve Yafet’e” dönmektedir. Kenan’ın babası olan Ham’a özellikle dikkat edildiğinde (*Yaratılış 10:6, 15*), “Kenan”, Vaat edilen Ülke (*Yaratılış 12:5*) kavramının ilk defa burada ortaya çıktığı görülmektedir. Bu, aracılığıyla bütün halkların bereketleneceği İbrahim’in bir beklentisiydi (*Yaratılış 12:3*).

Fakat Babil Kulesi yüzünden silsile sona erdi (*Yaratılış 11:1–9*). Tanrı’nın insan ırkı için yaptığı planlar bir kez daha aksamıştı. Bir bereket olması gereken şey, tüm ulusların doğuşu başka bir lanete sebep olacak başka bir vesileye dönüştü. Uluslar, Tanrı’nın yerini almak için bir araya geldiler; Tanrı onlar hakkında hüküm verdi ve bunun sonucunda ortaya çıkan kargaşayla halklar dünyanın dört bir yanına dağıldılar (*Yaratılış 11:8*) ve böylece Tanrı’nın ilk baştaki “yeryüzünü doldurma” planını yerine getirmiş oldular (*Yaratılış 9:1*).

Sonunda, insanın kötülüğüne rağmen, Tanrı kötüyü iyiye çevirdi. Son sözü, her zaman olduğu gibi O söyledi. Ham’ın babasının çadırında lanetlenmesi (*Yaratılış 9:21, 22*) ve kargaşa içindeki ulusların Babil Kulesi’nde lanetlenmeleri (*Yaratılış 11:9*), sonunda uluslar için bir berekete dönüşecekti.

*30 Nisan Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Ham'ın Laneti

Yaratılış 9:18-27 ayetlerini okuyun. Bu garip öykü ne mesaj vermektedir?

Nuh'un bağındaki işi, Adem'in Aden Bahçesi'ndeki işini andırmaktadır. Bu iki öykü ortak temalar barındırıyor: meyveden yeme sonucunda çıplak kalma; sonra örtünme, lanet ve bir bereket. Nuh, Adem'den gelen köklerine yeniden bağlandı ve maalesef başarısızlığa uğramış o tarihi sürdürdü.

Meyvenin mayalanması Tanrı'nın ilk yaratımında yoktu. Nuh düşkünlük gösterdi, sonrasında özdenetimini kaybetti ve kendisini örtüsüz bıraktı. Ham'ın onun çıplak olduğunu "görmüş" olması, yasak ağacı "görmüş" olan Havva'yı anımsatmaktadır (*Yaratılış 3:6*). Bu benzerlik, Ham'ın, sadece kaza eseri babasının çıplaklığını "görmekle" kalmadığını düşündürüyor. Ham babasının sorunuyla ilgilenmeyi denemedi bile, dışarı çıktı ve gördüğünden bahsetti. Ham babasını çıplak bırakırken kardeşlerinin ilk tepkilerinin babalarını örtmek olması, Ham'ın davranışını bütünüyle suçlu çıkardı.

Burada söz konusu olan kişinin anne babasına olan saygısından daha fazla bir şeydir. Geçmişinizi temsil eden anne babanızı onurlandırmakta başarısız olmanız, geleceğinizi olumsuz etkileyecektir (*Mısır'dan Çıkış 20:12; Efesliler 6:2 ile karşılaştırın*). Bu sebeple, Ham'ın ve oğlu Kenan'ın geleceğine etki edecek olan lanet söylenmiştir.

Elbette, bu ayeti herhangi birine karşı ırkçı kuramlar adına kullanmak berbat bir teolojik hata ve ahlâki bir suçtur. Peygamberlik sözü net bir şekilde Ham'ın oğlu Kenan ile sınırlanmıştır. Kutsal Kitap yazarının zihninde Kenanlıların yozlaşmış uygulamalarından bazıları bulunmaktaydı (*Yaratılış 19:5-7*).

İlaveten, lanet "Kenan" adı üzerine bir bereketlenme vaadi de barınmaktadır. Kenan adı "boyunduruk altına almak" anlamına gelen *kana'* fiilinden türetilmiştir. Tanrı'nın halkı, Sam'ın soyundan gelenler, Kenan'ın kulluk etmesi sayesinde Vaat edilen ülke'ye girecek ve "Sam'ın çadırında" (*Yaratılış 9:27*) Yafet'e bolluk verecek olan Mesih'in gelişi için yolu hazırlayacaklardı. Bu, Tanrı'nın antlaşmasının tüm halklara açılmasıyla ilgili bir peygamberlik göndermesidir. Bu açılım, İsrail'in kurtuluş mesajını tüm dünyaya benimsetecektir (*Daniel 9:27, Yeşaya 66:18-20, Romalılar 11:25*). Ham'ın laneti, aslında Ham'ın ve Kenan'ın soyundan gelip de Rab tarafından kendilerine sunulan kurtuluşu kabul eden her kişi de dahil olmak üzere, tüm halklar için bir bereket olacaktır.

Tufan'ın "kahramanı" Nuh sarhoş mu olmuştu? Bu, hepimizin ne kadar kusurlu olduğu ve yaşamlarımızın her anında Tanrı'nın lütfuna ne kadar ihtiyaç duyduğumuz konusunda bize ne anlatmalıdır?

Yaratılış Soyağacı

Nuh'un yaşı hakkında verilen tarihsel bilgi, onun Tufan öncesi ve Tufan sonrası uygarlıkları arasında bir bağlantı olarak işlev gördüğünü anlamamızı sağlıyor. Önceki öykünün son iki ayeti (*Yaratılış 9:28, 29*), bizi Adem'in soyunun son halkasına geri götürüyor (*Yaratılış 5:32*). Adem, Nuh'un babası Lemek 56 yaşındayken öldüğü için, Nuh mutlaka Adem hakkındaki öyküleri duymuş ve muhtemelen bunları Tufan öncesindeki ve sonrasındaki çocuklarına ve torunlarına aktarmış olmalıdır.

Yaratılış 10. bölümü okuyun. Kutsal Kitap'ta bu soyağacının varlığı ne amaç taşımaktadır? (Ayrıca bkz. Luka 3:23-28).

Bu kutsal kitap soyağacının üç işlevi bulunmaktadır. İlk olarak, kutsal kitaptaki olayların tarihsel doğasını vurgulamaktadır. Bu olaylar yaşayıp ölmüş ve günleri sayılı gerçek kişilerle ilgilidir. İkinci olarak, eski zamandan yazarın içinde bulunduğu yakın zamana kadar olan sürekliliği gözler önüne sermekte ve böylelikle geçmişle "günümüz" arasında açık bir bağlantı oluşturmaktadır. Üçüncü olarak, bize insanın ne kadar kırılğan olduğunu, günahın lanetinin ve onun sonradan gelen tüm kuşaklar üzerindeki ölümcül sonuçlarının hazin etkisini hatırlatmaktadır.

"Ham soyundan gelenlerin", "Samilerin" ve "Yafet'in soyundan gelenlerin" açık ölçütlere uymadığına dikkat edin. 70 ulus, Yakup'un ailesinin 70 ferdini (*Yaratılış 46:27*) ve İsrail'in çöldeki 70 ileri gelenini (*Mısır'dan Çıkış 24:9*) önceden göstermektedir. 70 ulus ile 70 ileri gelen arasındaki tekabül, İsrail'in diğer uluslara karşı olan görevini akıllara getiriyor: "Yüceler Yücesi uluslara paylarına düşeni verip insanları böldüğünde, Ulusların sınırlarını İsrailoğulları'nın sayısına göre belirledi" (*Yasa'nın Tekrarı 32.8*). Aynı doğrultuda, İsa da müjdeyi yaymaları için 70 öğrenci göndermişti (*Luka 10:1*).

Bu bilgi bize Adem ve atalar arasındaki doğrudan bağlantıyı göstermektedir; onların hepsi Adem'den itibaren yaşamış olan tarihsel şahsiyetler, gerçek kişilerdir. Bu ayrıca ataların, bu eski olaylara kişisel olarak tanıklık etmiş kişilere doğrudan erişimi olduğunu anlamamıza yardım ediyor.

Matta 1:1-17 ayetlerini okuyun. Bu, tüm bu insanların tarihi kişiler oldukları konusunda bize ne öğretiyor? Onların gerçek kişiler olduklarını bilmek ve buna inanmak imanımız için neden çok önemlidir?

Tek Dil

Yaratılış 11:1-4 ayetlerini okuyun. “Dünyadaki bütün insanlar” neden birliğe ulaşmak için bu kadar hevesliyediler?

“Dünyadaki bütün insanlar” ifadesi az sayıda kişiden, Tufan sonrasında hayatta olanlardan bahsetmektedir. Bu toplanmanın sebebi açıkça belirtilmiştir: Göklere erişecek bir kule inşa etmek istiyorlardı. Aslında, asıl niyetleri Tanrı’nın, Yaratan’ın yerini almaktı. İnsanların niyetlerinin ve faaliyetlerinin tarifinin, Yaratılış öyküsündeki Tanrı’nın niyetleri ve faaliyetlerinin taklidi olması anlamlıdır: “dediler” (*Yaratılış 11:3, 4 KM; Yaratılış 1:6, 9, 14 KM ile karşılaştırm*); “yapalım” (*Yaratılış 11.3, 4 KM; Yaratılış 1:26 KM ile karşılaştırm*). Niyetleri açıkça ortaya konmuştu: “kendimize bir nam yapalım” (*Yaratılış 11:4 KM*). Bu, sadece Tanrı için kullanılan bir ifadedir (*Yeşaya 63:12, 14*).

Kıscası, Babil’i inşa edenler, Tanrı’nın, Yaratan’ın yerini alma hırslarını yüreklerinde yaşatıyorlardı. (Kimin buna ilham verdiği biliyoruz öle değil mi? Bkz. Yeşaya 14:14.) Elbette Tufan’ın anısı da bu tasarımlarında bir işleve sahipti. Tanrı’nın söz vermesine rağmen sanki bir tufan daha olmuş gibi, tufandan korunmak için yüksek bir kule inşa ettiler. Tufan’ın anısı, Babil kentinin inşasıyla bağlantılı olarak Babil geleneğinde korunmuştu fakat çarpılmıştı. Bu göğeye erişme ve Tanrı’yı gasp etme çabası aslında Babil’in meşrebini niteleyecekti.

Babil Kulesi öyküsünün Daniel kitabında da önemli bir konu olmasının sebebi budur. Babil Kulesi öyküsünün başında bahsi geçen Şinar (*Yaratılış 11:2*), Daniel kitabının başında, Nebukadnessar’ın Yerusolim tapmağındaki eşyaları götürdüğü yer belirtilirken yeniden ortaya çıkıyor (*Daniel 1:2*). Kitaptaki pek çok diğer öykü arasında, Nebukadnessar’ın, muhtemelen aynı “ovadaki” aynı yere altın heykeli dikmesi bu düşünce yapısını en iyi örnekleyen öyküdür. Daniel son zamana dair görüşlerinde, yeryüzünün uluslarının Tanrı’ya karşı birlik olmak için toplandıkları aynı planı görmüştü (*Daniel 2:43, Daniel 11:43-45; Vahiy. 16:14-16 ile karşılaştırm*), fakat bu girişim de Babil zamanında olduğu gibi başarısızlığa uğramaktadır.

Geçtiğimiz yüzyılın ünlü bir Fransız yazarı, insanlığın büyük gayesinin “Tanrı olmaya çalışmak” olduğunu söylemişti. Aden’deki Havva’dan başlayarak (Yaratılış 3:5), bizim bu tehlikeli yalana kapılmamıza yol açan nedir?

“Gelin, İnelim”

Yaratılış 11:5-7 ve Mezmurlar 139:7-12 ayetlerini okuyun. Tanrı burada neden veryüzüne indi? Bu ilahi tepkiye sebep olan olay neydi?

İşin garip yanı, insanlar yukarı çıkarken, Tanrı'nın onlara inmesi gerekiyordu. Tanrı'nın inmesi, O'nun üstünlüğünün bir onayıdır. Tanrı her zaman bizim insani erişimimizin ötesinde olacaktır. İnsanın O'na yükselme ve gökte O'nu görme çabası gereksiz ve saçmadır. Elbette, İsa'nın bizi kurtarmak için aşağıya inmesinin sebebi de budur. Aslında O'nun bizi kurtarmasının başka bir yolu bulunmamaktaydı.

Babil Kulesi öyküsündeki büyük bir hiciv Tanrı'nın şu ifadesinde görünmektedir: “kentle kuleyi görmek için” (*Yaratılış 11:5*). Tanrı'nın görmek için aşağıya inmeye ihtiyacı yoktu (*Mezmurlar 139:7-12; Mezmurlar 2:4 ile karşılaştırm*), fakat yine de bunu yaptı. Bu anlayış, Tanrı'nın insanlara katılmasını vurgulamaktadır.

Luka 1:26-33 ayetlerini okuyun. Bu, Tanrı'nın aşağıya, bize inmesine dair bize ne öğretiyor?

Tanrı'nın inmesi ayrıca imanla aklanma ilkesini ve Tanrı'nın lütfunun nasıl işlediğini bize hatırlatmaktadır. Biz Tanrı için her ne iş yapmış olursak olalım, yine de bizimle buluşmak için aşağıya inmek zorunda olan O olacaktır. Bizi O'na ve kurtuluşa götürecek olan Tanrı için yaptığımız şey değildir. Tersine, bizi kurtaracak olan Tanrı'nın bize doğru olan hareketidir. Aslında, Yaratılış kitabındaki metinde Tanrı'nın “indiğinden” iki kere bahsedilmiş olması, O'nun orada gerçekleşen şeyi ne kadar önemseydiğini göstermek içindir.

Metne göre Tanrı insanların köklü birliktelerine son vermek istemişti çünkü (düşkün durumları göz önüne alındığında) bu ancak daha fazla kötülüğe yol açabilirdi. Bu sebeple, onların uyum içindeki tasarılarına bir son vermek için onların dillerini karıştırmayı seçti.

“Babil'in mimarlarının planları utanç ve yenilgiyle sonuçlandı. Gururlarının antı akılsızlıklarının hatırasına dönüştü. Yine de insanlar sürekli olarak aynı yolu izlemektedir: benliğe güvenme ve Allah'ın yasaını reddetme. Bu Şeytan'ın gökte gerçekleştirmeye çalıştığı ilkedir; Kayin'i sunusunu sunarken yönlendiren aynı düşüncedir.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 123.

Babil Kulesi öyküsünde insanın gururunun diğer bir örneğini ve nihayetinde nasıl başarısızlığa uğrayacağını ne şekilde görüyoruz? Bu hikâyeden hangi kişisel dersleri çıkarabiliriz?

Sürgün Ederek Kurtarma

Yaratılış 11:8, 9 ve 9:1 ayetlerini okuyun; Yaratılış 1:28 ayetiyle karşılaştırın. Tanrı'nın onları dağıtması neden kurtarıcıdır?

Tanrı'nın insanlar için olan tasarısı ve bereketi, onların “verimli olmaları, çoğalıp yeryüzünü doldurmalarıydı” (bkz. *Yaratılış 9:1; Yaratılış 1:28 ile karşılaştırın*). Babil'i inşa edenler, Tanrı'nın tasarısına karşı gelip tek bir halk olarak bir arada kalmayı tercih ettiler. Kenti inşa etmek istemelerinin sebeplerinden biri de, bu sayede “yeryüzüne dağılmayacak olmalarıydı” (bkz. *Yaratılış 11:4*). Başka bir yere gitmeyi reddettiler; belki de bir arada olurlarsa dağılıp saçılırlarsa olacaklarından daha güçlü olacaklarını düşünüyorlardı. Aslında, bir anlamda haklıydılar da.

Maalesef bir araya getirdikleri güçlerini iyiliğe değil kötülüğe kullandılar. “Ün salmak” istiyorlardı. Bu, onların kibir ve gururlarının güçlü bir yansımasıdır. Aslında, insanlar Tanrı'ya açıkça meydan okuyarak “ün salmak” istediklerinde, her seferinde bunun iyi sonuçlanmayacağından emin olabiliriz. Çünkü hiçbir zaman öyle olmadı.

Bu sebeple, Tanrı onların alenen meydan okumaları karşısında hüküm vererek “onları yeryüzünün dört bucağına dağıttı” (*Yaratılış 11:9*). Bu, tam olarak onların olmasını istemedikleri şeydi.

İşin ilginç, “Tanrı'nın kapısı” anlamına gelen Babil adı, “karıştırmak” (*Yaratılış 11:9*) anlamına gelen *balal* fiiliyle ilişkilidir. Onlar, kendilerini Tanrı yerine koydukları ve buna dayanarak Tanrı'nın “kapısına” erişmek istedikleri için, karıştılar ve öncesinde olduklarından çok daha güçsüz bir duruma düştüler.

“Babil adamları Allah'tan bağımsız bir yönetim kurmaya karar vermişlerdi. Ne var ki, aralarında Rab'den korkan ancak tanrısızların iddialarıyla aldanmış ve entrikalarına çekilen kişiler vardı. Rab bu sadıklar uğruna yargısını geciktirdi ve insanlara gerçek karakterlerini ortaya koymaları için zaman verdi. Bu ortaya çıktıkça Allah oğulları onları amaçlarından döndürmek için çalıştı; fakat insanlar Göğe kafa tutan girişimlerinde tamamen birlik olmuşlardı. Kısıtlanmadan devam etselerdi, dünyayı henüz başlangıcında ahlâk olmayan bir yere çevirirlerdi. İttifakları isyan ile kurulmuştu; benliği yüceltmek için tesis edilmiş, fakat Allah'ın hükümdarlığı tanınmayan ve O'nun şereflendirilmediği bir kralıktı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 123

Kendimiz adına “ün salmaya” çalışmak konusunda neden çok dikkatli olmak zorundayız?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Ciltten 57-60 sayfaları arasındaki “Diller Değiştiği Zaman” bölümünü okuyun.

“Buraya bir kent kurmaya ve kentte muazzam yükseklikte bir kule inşa etmeye karar verdiler . . . Bu yapılar insanların topluluklar halinde dört bir yana dağılmalarını önlemek amacıyla düşünülmüştü. Allah insanlardan yeryüzüne dağılmalarını, onu doldurmalarını ve kontrolleri altına almalarını istemişti; fakat Babil’i inşa eden bu kişiler topluluklarını birlik halinde tutmaya ve sonunda tüm yeryüzünü kapsayacak olan bir krallık kurmaya karar verdiler. Böylece kurdukları kent evrensel bir imparatorluğun başkenti olacak; görkemi dünyanın hayranlığını ve saygısını toplayacak ve kurucularını meşhur edecekti. Göklere ulaşan muhteşem kulenin, mimarlarının gücünün ve bilgeliğinin bir anıtı olarak ayakta durması, şöhretlerini son nesillere kadar sürdürmesi amaçlanmıştı.

“Şinar ovası sakinleri Allah’ın bir daha yeryüzüne tufan getirmeyeceğine dair ahbine inançsızlık ettiler. Pek çoğu Allah’ın varlığını inkâr ediyor ve tufanı doğal nedenlerin işleyişine bağlıyordu. Diğerleri bir Üstün Varlık’a ve tufan öncesi dünyasını yok edenin O olduğuna inanıyorlardı; kalpleri ise Kayın’ın kalbi gibi O’na karşı isyan ediyordu. Kuleyi dikmekteki amaçlarından biri, başka bir sel halinde kendi güvenliklerini sağlamaktı. Yapıyı tufanın sularının ulaştığından çok daha yükseğe taşıyarak, tüm tehlike ihtimallerinin dışına çıktıklarını düşündüler. Ve bulutların bölgesine ulaşabildiklerinde tufanın nedenini belirleyebileceklerini umdular. Tüm girişim tasarımcılarının gururunu daha da yükseltmek ve gelecek kuşakların zihinlerini Allah’tan uzaklaştırarak onları putperestliğe yöneltmek için tasarlanmıştı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 118, 119.

Tartışma Soruları:

1. Kendileri için ün salmak isteyen kişilerin yol açabileceği sıkıntılara dair tarihten ve hatta günümüzden hangi örneklere sahibiz?
2. Kilise olarak, kendi Babil Kulemizi inşa etmeye çalışma tehlikesinden nasıl kaçınabiliriz? Bilinçaltında bile bunu yapmak için gerçekten arıyor olabileceğimiz yollar nelerdir?